

ဖေဖာ်းညယျာ်
ပျို

သာမောက္ခဝယ် ... တောင်ပေါ်မြို့ကလေး

မိချောတို့ ရဲ့ မြို့ကလေးမှာ တောင်ပတ်လည် ဝန်းရံလျက်ရှိပြီးတော့ အချိန် တော်တော်များများမှာ မြူခိုးတွေ ဝေသီနေတတ်သည့် မြို့ကလေး ဖြစ်သည်။ ။ ထင်းရှူး တောတန်းကြီးတွေ၊ မြွေလိမ်မြွေကောက် မြေနီလမ်းကလေး တွေ၊ စိမ်းစိုညိုမှောင်နေတတ်သည့် ကျွန်းတောအုပ်အုပ်ကြီးတွေ၊ ဘိန်းအစား ထိုးစိုက်ပျိုးသည့် ပန်းနှမ်းခင်းဝါဝါလေးတွေ၊ ချစ်စရာကောင်းလှသည့် တောင်ယာလှေကားထစ် စိုက်ပျိုးခင်းများ နှင့် ဒယ်အိုးသဏ္ဌာန် ချိုင့်ကလေးထဲက သာမောဗွယ်မြို့ကလေး။ ပန်းချယ်ရီတို့ မွေ့လျော်ရာဖြစ်သလို၊ သဘာဝ ပြယုဂ်တွေနဲ့ ထုံမွှမ်းနေတဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။

နွေလည်း နွေအလျောက်၊ မိုးလည်း မိုးအလျောက်၊ ဆောင်းလည်း ဆောင်းအလျောက် ရာသီအလိုက် လှပလွန်းလှသည်။ ။ သဘာဝအလျောက် ပေါ်ထွန်းနေသည့် ရေပူစမ်းကလေးလည်း ရှိသည်။ ။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်အေးချမ်းလှသည့် ဆောင်းရာသီသို့ ရောက်လျှင် လာရောက်လည်ပတ်သူများ ဖြင့် နှင်းမြူမှုန်တွေကြား ကြက်ပျံမကျစည်ကားနေတတ်၏။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိ ရွာငယ်လေးများ မှ လည်း ထော်လာဂျီနှင့်တစ်ဖုံ၊ စက်ဘီးနှင့် တစ်သွယ်၊ ဆိုင်ကယ်ဖြင့်တစ်မျိုး လာရောက် လည်ပတ်ကြ၏။

အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ကန်ရေပြင်ကြီးထဲသို့ ခြေဖျား

လေးထည့်လိုက်ရုံနှင့် အသည်းခိုက်အောင် ပူလှသည်။ နာရီဝက်ခန့် စိမ်း
ပြီးသည့် အခါမှာ တော့လည်း မထချင်တော့ လောက်အောင်ပင်။ ရေချိုး
ရလွယ်ကူစေရန် ရေကူးကန်ကြီးသဖွယ် ပြုလုပ်ပေးထား၏။ တချို့တွေ
များ ရေအေးမှာ ကူးနေ သလို ကူးနိုင်ကြသည်။ ။

မိချောမှာ တော့ ရေအေးမှာ ပင် ကူးတတ်သည် မဟုတ်။ ဒီတော့ ရှိုး
ပဲ့ သည် ဆိုချင်ဆို ရေခွက်အမြဲပါရ၏။ ဧရာဝတီမြစ်ဘေးက အဘွားတို့
ရဲ့ ပုလဲရွာကို အလည်ရောက်တိုင်းလည်း ၊ မြစ်ဆိပ်မှာ ရေခွက်တစ်လုံး
နဲ့ ရေချိုးတတ်တဲ့ မိချောကို လေးငါးခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးတွေက
အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်တတ်ကြ၏။

တော်ရုံအရေပြားရောဂါလောက်ဆိုလျှင် ရေပူစမ်းက ရေကလေး
ချိုးလိုက်ရုံနှင့် ပျောက်သွားတတ်၏။ ရေကန်ကြီးထဲမှာ အားရပါးရ ချိုး
၍ ရသလို ရေချိုးခန်းကလေးများ နှင့် လည်း ချိုး၍ ရ၏။ ပိုက်ဆံတော့
ပိုပေးရသည်။ ။ ရေကန် ထဲမှာ ဆို ပိုက်ဆံထပ်ပေးစရာမလို။ ဝင်ကြေး
သာပေးရ၏။ မိချောကတော့ သဘာဝကန်ကြီးထဲမှာ ရေစိမ်ရတာကို ပို
၍ နှစ်သက်မိပါသည်။ ။ ကောင်းကင် ပြာပြာကြီးလည်း ငေး၍ ရသလို အိ
ပ်တန်းပြန်ငှက် ကလေးတွေလည်း ကြည့်၍ ရသည်။ ။ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးက
မဝီပြင်ဝိုးတစ်ဝါးသာ မြင်ရသည့် တောင်တန်းမှိုင်း ပြာပြာနှင့် နေဝင်ချိ
န်အလှတရားတွေကိုလည်း ငေးမော၍ ရသေးသည်။ ။ ပို၍ ပို၍ တွေ့မြင်
ချင်လှသည့် အခါမှာ တော့ ရေပူစမ်းအထက်က သစ်သားတံတား လေး
ပေါ်တက်ပြီး တောင်ယာစိုက်ခင်းတွေဘက် ငေးမော ဖြစ်၏။

မြို့ပြင်ဘက်မှာ မို့ မီးကလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် ကျေးရွာစုစု
ကလေးတွေကိုလည်း မြင်ရသေး၏။ တံတားပေါ်ကို အုပ်မိုးနေသည့် တ
ရုတ် စကားပန်းရနံ့လေးတွေ ကလည်း မွှေးအီလှပါသည်။ ။ သက်ငယ်မိုး

ဆိုင်ခန်းလေး တွေကနေ ပျံလွင့်လာတတ်သည့် စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်း အေးအေးလေးတွေက လည်း အေးမြမြရာသီနှင့် လိုက်ဖက်စွာ လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။ ဆောင်း နှင်းအေးအေးလေးထဲ ပူပူနွေးနွေး ကောက်ညှင်းပေါင်းကို တိုဟူးကြော် ကြွပ်ကြွပ် ရွရွကလေးနှင့် ရှမ်းချဉ်ကလေးတွဲပြီး စားရတာလည်း သိပ်ကို အရသာရှိတာပါပဲ။

များ သောအားဖြင့်တော့ ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်မှာ ပို၍ စည်ကား၏။ အလုပ်ပြီးချိန်လည်း ဖြစ်တော့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လာ၍ ရသည် ။ မိချောပင် မနက်စောစော တစ်ခေါက်လား ရောက်ဖူးသည် ။ လာရောက်လည်ပတ်သူ နည်းတာမို့ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်မှုတော့ ပိုပါ၏ ။ နှင်းမြူတွေ ပိန်းပိတ်အောင်ကျ နေသည့် ကြားက အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ကန်ရေပြင်ကိုကြည့်ရ သည် ကိုက အလှတစ်ပါးလို ဖြစ်နေသည် ။ ထင်းရှူးပင် ထိပ်ဖျားလေးတွေမှာ နှင်းစက်ကလေးတွေ တွဲလဲခိုနေပုံကလည်း ချစ်စဖွယ်အတိပါပဲ။

လိုင်းကားတွေက ရေပူစမ်းထိ မရောက်တော့ သုံးဘီးငှားရသည် ။ အသွားအပြန် ငါးထောင်ခန့်တော့ ပေးရပါ၏။ တံတားလေးရဲ့ နောက်ဘက်မကျ တကျ၊ တရုတ်စကားပင်ကြီးတွေ အောက်မှာ တော့ နောက်ထပ်ရေပူစမ်းတစ်ခုရှိ သေး၏။ ပူလွန်းလှသည် မို့ ကြက်ဥပင်ပြုတ်၍ ရသောကြောင့် ကြက်ဥပြုတ်ကန် ဟု ပင်ခေါ်ကြ၏။ ရေပူစမ်းနှင့် မဝေးကွာလှသော နေရာလေးမှာ တော့ ရေအေး ချောင်းကလေးတစ်ခု ရှိသည် ။ သင်္ကြန်ကာလရောက်လျှင် တာယာကျွတ် အပျော်စီးသူများ ၊ ရေကစားသူများ ဖြင့် ခြေချစရာမရှိအောင် စည်ကားတတ်၏။

ဟူးမွန်ဆည်ကြီးနှင့် ရေကန်တောင်မှာ လည်း ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှသည် ။ မြို့ကလေးအတွက် အားကိုးအားထားပြုရသည့်

သောက်သုံးရေ အဓိက ပေးသည့် နေရာ ဖြစ်သည်။ ဆင်ကောင်ကြီး တစ်ကောင်နှင့် တူလှသည့် ဆင်တောင်နှင့် နန်းဟေဝန်ပန်းခြံမှာ လည်း လူတွေအပြည့်။ ဘုရားကျောင်းကန် စေတီပုထိုးများ လည်း ပေါများ လှ ပါ၏။ သမိုင်းဝင်ရှေးဟောင်း မန်ဆူဘုရားကြီး၊ မဟာမြတ်မုနိ၊ ရန်အောင်မြင်ဘုရား၊ ရေကန်တောင်ဘုရား၊ ရန်တိုင်းအောင်မြို့ဦး စေတီ၊ တောင်ပေါ်ဘုရား၊ သာသနာနှစ်ထောင့်ငါးရာ၊ ဘုံခုနစ်ဆင့်၊ တရုတ်ဘုံ ကျောင်း၊ စိတ္တသုခ စသဖြင့် စုံလှသည်။ မိချောကတော့ မနက်စောစော မန်ဆူဘုရားကြီးကုန်းတော်ပေါ်ကနေ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းအား ပို၍ နှစ်သက်မိပါ ၏။ ခပ်ငယ်ငယ်က ရပ်ကွက်(၁၂) တရုတ်ခိုလောင်းမှာ နေ ခဲ့ရသည် မို့ ကျောင်း ပိတ်ရက်တိုင်း ရောက်ဖြစ်သည်။

မုခ်ဦးဘေးနားက ရဲရဲနီနေသည့် စိန်ပန်းပွင့်ကြွေတွေ ကောက်ရင်း၊ ပေါင်းတင်းဝါးစားရင်း တန်ဆောင်းကြီးပေါ် ပြေးတက်လိုက်၊ ပြန်ဆင်း လာလိုက် နှင့် အိမ်ပင်ပြန်ချင်စိတ်မရှိတတ်။ တပေါင်းလတွင် ကျင်းပတတ်သည့် မန်ဆူ ဘုရားပွဲကြီးရောက်ရင်တော့ မိချော အပျော်ဆုံးပင်။ ဆပ်ကပ်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲ၊ အခြောက်ပွဲတွေနှင့် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှ၏။ ပွဲဈေးတန်းလျှောက်ပြီး ပေါင်းတင်းဝါး၊ ဝက်သားချည်၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ ခရောက်၊ ထမင်းဝါ၊ တိုဟူးသုပ်၊ မက်ခေါက်သီးသုပ်၊ ချဉ်စော်ကားသီးသုပ်၊ မန်ကူသီးသုပ်စုံနေအောင် ဝယ်စားဖြစ် သည် ။ အိမ်ရှင်တရုတ်မက ဘာပွဲရှိရှိ၊ မိချောနဲ့ မောင်လေးမိုးသူကို မုန့်ဖိုးပေးတတ်၏။

"မိုးမြေသိမ့်သိမ့်တုန်"ဆိုသည့် အခြောက်ပွဲကတော့ မိချော အသည်းစွဲ ပင်။ အစ်ကိုတွေက စတိတ်ရှိုးလောက်သာ ကြည့်ချင်သည်။ အခြောက်ပွဲ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စား။ မိချောက မျက်ရည်ခံလေးထိုးပြီး အဖေ့နားကနေ မခွာတတ်။ အဲဒီအခါ အဖေ့ခမျာလည်း အခြောက်ပွဲ မကြိုက်သော်ငြားလိုက် ကြည့်ပေးရှာသည် ။ မိချောရဲ့ အခြောက်ပွဲပြီး

တော့ အဖေရဲ့ နှစ်ပါးသွား ဆက် ကြည့်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ခါမှ ဆယ်မိနစ်မကျော်၊ တရုတ်စောင်ကြီး ခေါင်းမီးခြုံလျက် အဖေကိုမှီပြီး တခွေးခွေး အိပ်တော့သည် ပင်။ တချို့ဆို ပွဲခင်းထဲ မီးဖိုကြီး တကူးတကန့် ယူလာပြီး မီးလှုံရင်း ကြည့်ကြသည် ပင်ရှိ၏။ ပွဲပြီးလျှင် အဖေက အမြဲတမ်း ချီပြီး ပြန်လာရတတ်သည်။ အိပ်မက်တွေများ မက်လို့ ။

အိပ်မက်ထဲမှာ လည်း အခြောက်ပွဲအကြည့်မပျက်တတ်။ အဖေ ပြောသည် ကတော့ မျက်လုံးကြီးမှိတ်ပြီး တခွီးခွီး ရယ်နေတတ်သတဲ့ ။ သင်္ကြန်လည် တိုင်းလည်း အဖေနှင့် လည်ရသည် သာ များ ပါ၏။

မိချောက သင်္ကြန်ရေပက်ခံ ထွက်ရသည် ကိုကြိုက်သလို ညဘက် ယိမ်းအဖွဲ့တွေ ပြိုင်ပွဲဝင်တာ ကြည့်ရတာကိုလည်း အင်မတန်နှစ်သက်ပါ၏။ အစ်ကို တွေက သိပ်စိတ်မရှည်တတ်။ ဘယ်သူမှ လည်း ကြာကြာ မကြည့်။ သူတို့ ကြိုက်တဲ့ အပျိုလေးတွေပါတဲ့ ယိမ်းအကလောက်သာ ကြည့်ပြီး ပြန်တတ်ကြသည်။ ။

မိချောတို့ မြို့လေးမှာ နည်းပညာတက္ကသိုလ်၊ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်၊ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်၊ သူနာပြုသင်တန်းကျောင်း မြို့မဈေးကြီးနှင့် ပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီးလည်း ရှိသည် ။ ရပ်ကွက်ကြီး ဆယ့်နှစ်ခုဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော တောင်ပေါ်မြို့လေး ဖြစ်ပါ၏။ ပြည်ထောင်စု အားကစားကွင်းကြီးလည်း ရှိသည် ။ မိချောတို့ ငယ်ငယ်က နေခဲ့ရသည့် တရုတ် ခိုလောင်း ထိပ်မှာ ပေါ့။

"မြန်မာ့အားကစား ကမ္ဘာ့ကို လွှမ်းမည်" ဆိုသည့် သီချင်းသံကြားလျှင် မိချော ခြေထောက်တွေ ရွှံ့ပိုးထိုးနေတတ်၏။ ဘောလုံးကွင်းက မိချောတို့ နေသည့် တရုတ်အိမ်နှင့် လမ်းကလေးသာခြားသည် ။ မိချောက တော့ မြို့နယ်ပွဲ သော၊ ပြည်နယ်ပွဲသော မသိ။ ဘာပွဲရှိရှိ သွားကြည့်

သည် ။

တစ်ကွင်းလုံးပြည့်အောင် ပတ်ပြီး ရေခဲချောင်း၊ အချဉ်ပေါင်း၊ တုတ်ချောင်းကလေးနှင့် တိုးလျှိုပေါက် ထိုးပြီးရောင်းသည့် မြေစာဥ ပြုတ် မည်းမည်းလေးတွေ ဝယ်စားသည် ။ ဆီဆား နှမ်းလှော်လေးနှင့် ရိုးရိုးလေး သုပ်ထားသည့် အာတာလွတ်ဥသုပ် ဝယ်စားသည် ။ မိချောတို့ ရွာမှာ မရှိ။ ရှမ်းပြည်ရောက်မှ စားဖူးသည် ။ အမေကတော့ "ညည်းဟာ ကလည်း အေ၊ စားရတာက နည်းနည်း၊ သွားကြားညပ်တာက ခပ်များ များ " ဆိုပြီး၊ တစ်ဖတ်လောက်ယူဝါးပြီး မစား တော့။ စားစရာကုန်မှ ပွဲ ကြည့်စင်ပေါ် ပြန်တက်၏။ ပျော်စရာကောင်းမှ ကောင်းပေပဲ။

လိုင်ချီးခြံကြီးတွေ၊ ဆင်းရွှေလီစပါးခင်းကြီးတွေ၊ နေကြာရိုင်း တောကြီးတွေ၊ ပြောင်းဖူး ခင်းကြီး တွေကိုတော့ မြို့ပြင်အတော်များများ မှာ တွေ့ရတတ်သည် ။ ကြက်ခြံကြီး တွေလည်း ရှိသလို နဂါးမောက်ခြံ ကြီး တွေလည်း ရှိ၏။ နာနတ်ခင်းနှင့် ဖရဲခင်းများကိုလည်း ရာသီ အလိုက် တွေ့ရတတ်သည် ။ မုန်ညင်းကိုတော့ အိမ်တိုင်းလိုလို စိုက်ပျိုး တတ်ကြသည် ။ မုန်ညင်းချဉ်၊ စွန်တန်ခြောက် စသဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ရေရှည် စားသုံးနိုင်အောင် စီမံထားတတ်ကြသည် ။

တောင်ယာလုပ်ငန်းနှင့် ကုန်သည် လုပ်ကိုင်သူ များ ပြား၏။ တရုတ် ပြည် မှ တင်သွင်းသော ကုန်ပစ္စည်းများအား မူဆယ်မှ တစ်ဆင့် မိချော တို့ မြို့လေး၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးသည် ။ အများ စုမှာ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းနှင့် အဝတ်အထည်များ ဖြစ်သည် ။ အီ လက်ထရောနစ်ပစ္စည်းများ လည်း ပါသည် ။ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီတွေ ကူး ကြသည် လည်း ရှိ၏။ လီဗာတွေ စွတ်တင်ပြီး တဖြူးဖြူး တဖြဲဖြဲ မောင်း ကြသည့် ကယ်ရီသမားတွေရဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေ ကိုတော့ မိချော ကြောက်

လှပါသည်။ ။ ဆယ်ယောက်အဖွဲ့၊ ဆယ့်ငါးယောက်အဖွဲ့ စသဖြင့် အပြိုင် အဆိုင် မောင်းကြသည်။ ။ မြို့မြို့မြက်မြက် မြတ်သည် ဆိုသော် လည်း အန္တရာယ် ကြီးလွန်းလှသည်။ ။

လိုင်စင်မဲ့တွေမို့ သက်ဆိုင်ရာက လိုက်ဖမ်းတဲ့ အခါ သေပြေးရှင်ပြေး မောင်းရသည်။ ။ အဖမ်းခံရမည်စိုး၍ မြို့ထဲလမ်းက မသွား၊ မိချောတို့ ကွက်သစ်ကနေ ဖြတ်၍ မောင်းကြသည်။ ။ မောင်းတာတွေများ ဘယ်လောက် ကြမ်းသလဲဆို၊ လီဗာသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် အိပ်ဇောက ထွက်သည့် မီးခိုးတန်းကို သာ မြင်ရတော့၏။ အက်ရှင်ကားတွေ ကြည့်ရသည် ထက်ပင် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဆန်လှသည်။ ။ ဖြစ်လိုက်ပြီဟေ့ဆိုလျှင်လည်း ၊ သေရင်သေ၊ မသေလည်း တစ် သက်လုံး လူဖြစ်ရုံးရသည့် ဒုက္ခိတဘဝသို့ နေ့ချင်းညချင်း ရောက်ရတော့၏။

အညာကျေးလက် ရွာငယ်နေပုဒ်လေးကနေ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တဲ့ မိချော၊ ရောက်စက ဒီမြို့လေးရဲ့ အသည်းခိုက်အောင် အေးလှသည့် ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့ပေမဲ့၊ ခုချိန်မှာ တော့ အေးချမ်းလှသည့် တောင်ပေါ်မြို့လေးကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်တတ်ခဲ့ပြီ။ မြို့ကလေးမှာ ရှမ်း၊ ဗမာ၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ဓနု၊ ပလောင်၊ ဝ၊ ကိုးကန့်၊ လီဆူး၊ လားဟူ အစရှိသော တိုင်းရင်းသား သွေးချင်း မောင်နှမများ ချစ်ခင်စည်းလုံးစွာ ရောနှောနေထိုင်ကြပါသည်။ ။ ဘယ်လူမျိုး၊ ဘယ်ဘာသာ၊ ဘာပွဲလုပ်လုပ် တပျော်တပါးဖိတ်ကြ၊ လည်ကြ၊ စားကြ သောက်ကြနှင့် ပျော်စရာအတိ။

ဘာလိုလိုနှင့် မိချောတို့ မိသားစု အေးချမ်းလှသည့် တောင်ပေါ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ခဲ့သည် မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကိုပင် ကျော်လွန်လာခဲ့ပေပြီ။ ။ ရောက်စက မုန်ညင်းချဉ် မစားတတ်ခဲ့သည့် ချော၊ ခုတော့ မုန်ညင်းချဉ် သာမက မုန်ညင်းစော၊ စွန်တန်၊ ရှမ်းထမင်းချဉ်၊ မုန်ညင်း

ပေါင်း၊ နှမ်းပျစ်ထောင်း၊ တိုဟူးနွေး၊ အကုန်စားတတ်နေပြီ ဖြစ်လေ
သည် ။ ကြံသကာ၊ ချဉ်စော်ကားသီးနှင့် ချက်ထားသည့် မုန့်ညင်းစောက
တော့ မိချောအကြိုက်ဆုံးအစားအစာ ဖြစ်ပါ ၏။ စားခါနီးမှ ချင်း၊ ကြက်
သွန်ဖြူ၊ နံနံရွက်၊ ငရုတ်သီး စိမ်းလေးတွေ နုပ် နုပ်စဉ်းပြီး ခတ်ထည့်စား
ရတဲ့ အခိုက်မှာ မုန့်ညင်းစောထက် ကောင်းသော ဟင်းရယ်လို့ မရှိတော့
ပြီ။

အလုပ်ဟူက ဂုဏ်ရှိစွ

"အဖေရေ"

"ဟေ"

"မိချောရဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ်နဲ့ မှတ်ပုံတင် တွေမိသေးလား"

"ဟေ"

"ဟာ... အဖေကလည်း တဟေဟေနဲ့၊ အရေးကြီးပါတယ်ဆိုမှ "

"ဟားဟားဟား၊ ငါ့သမီးကလည်း ၊ ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်နေပြီ၊ ကိုယ့်ဘွဲ့လက်မှတ်၊ ကိုယ့်မှတ်ပုံတင်လေးတောင်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ထိန်းသိမ်းထား နိုင်စွမ်းမရှိဘူးလား"

"အမေပဲလေ၊ မိချောက ဘာလုပ်မှာ ကျနေတာပဲ၊ ရှိသမျှ လက်မှတ်တွေ ကောက်ကောက် သိမ်းနေတာပဲ"

"အမေက စိတ်ပူလို့ နေမှာ ပါ သမီးရယ်၊ သမီးက ဘာလျှောက် မလို့လဲ"

"မူကြိုဆရာမ"

မိချောအဖြေကြောင့် အဖေက ဘာမှ မပြောပေမဲ့ကိုဝဏ္ဏက မယုံသလို မျက်နှာပေးနှင့် ကြည့် လာပြီး

"ဒီရပ်က မူကြိုဆရာမ သွားလျှောက်မယ် ဟုတ်လား၊ ရလို့ ကတော့ မြင်ယောင်ပါသေးတယ်၊ မကြာခင် ဝဋ်လည်တော့မှာ ကို အိမ်ကလူတွေ ကို တော့ ချေးတုံးခွေးနိုင်သလို သိပ်နိုင်နေတာ"

"လည်... ပတယ်ပေါ့၊ ကြောက်မနေဘူး၊ မိချောက ခွေးဆိုတော့ ကိုဝဏ္ဏက ချေးတုံးကြီးပေါ့ ဟိဟိ"

"ချေးထုပ်မလေး၊ အကြီးကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပက်နေတာ"

"မယ်သန်းရေ"

"ဗျို့"

"ဒီမှာ သမီးလက်မှတ်လေးတွေ ရှာပေးလိုက်ပါဦး"

အမေက ဆူးပုပ်ကလေးရွက်ခူးနေရင်းက လှမ်းအော်သည် ။ လားရှိုးမှာ က ဆူးပုပ်ကလေး မရှိ။ ဆူးပုပ်ကြီးသာ ရှိသည် ။ အမေက စားချင်လွန်း လှသည် မို့ ရွာကနေ မျိုးစေ့တကူးတက ယူ လာပြီး မရရအောင် စိုက်သည် ။

သုံးလေးပင်ရှိတာဆိုတော့ တစ်နပ်ချက်လောက်ကတော့ အသာကလေး ရသည် ။ ကြက်သဟင်းပင်တွေကတော့ အိမ်နောက်ဖေးမှာ တောထနေသည် ။ အမေ ချက်သည့် ဆူးပုပ်ရွက် တစ်ပွက်ဆူဟင်းလေးကို မိချောလည်း ကြိုက်လှပါသည် ။ ရေအေးထဲမှာ စိမ်းစားငါးပိ လက်တစ်ဆစ်၊ ဆား၊ ဟင်းချိုမှုန့်၊ ဆီကလေး တစ်ပြောက်နှစ်ပြောက်၊ ကြက်သွန်နီလေးလှီးထည့်၊ ချင်းလေးဓားပြား ရိုက်ထည့်။ ပွက်ပွက်ဆူလာတဲ့ အခါ ဆူးပုပ်ရွက်ကလေးနဲ့ ကြက်သဟင်းရွက်လေး ခတ်၊ ကြက်သွန်ဖြူလေး ထောင်းထည့်။ ငါးပိထောင်း လေးနဲ့ တွဲဖက်စားပါက ထမင်းမြိန် လှပါ၏။

"အဖေရော အဝတ်အစားလဲလေ၊ အဖေပါ လိုက်ခဲ့"

"သမီးက ကလေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲကွယ်၊ အဖေသမီးက လုပ်နိုင် ပါ တယ်ကွ"

"အဖေကလည်း မလိုက်ချင်တိုင်း စွတ်မြှောက်နေတော့တာပဲ"

"ဟားဟားဟား၊ မဟုတ်ရပါဘူး သမီးရယ်"

အဖေက စတစ်ကော်လာအင်္ကျီ အဖြူဆွတ်ဆွတ်၊ ယောပုဆိုးနီညို လေးနှင့် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရှိလှသည်။ ဆံပင်ကို အုန်းဆီလိမ်း၊ အုန်းဘီး လေးနှင့် ပြားကပ်နေအောင် ပြီးနေရင်း မိချောအပြောကြောင့် တဟား ဟား အော်ရယ်တော့သည်။ အဖေ အဲလိုရယ်မောတာမြင်လျှင် မိချောအ လိုလို ပျော်ရသည်။

မိချောတို့ လားရှိုးကို ရောက်စက ကွမ်းယာဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး မောင်နှ မတွေ အားလုံးဘွဲ့ရအောင် အဖေ ကြိုးစားရှာသည်။ အဖေ ဘယ်တုန်း အခါကမှ စိတ်ဓာတ်ကျဟန်မပြခဲ့။ သမ္မာအာဇီဝဆို အကုန်လုပ်သည်။ အဖေ မရယ်နိုင်ခဲ့တာ ကြာပြီပဲလေ။

အမေက လေးတန်းအထိသာ ကျောင်းနေရပေမဲ့အတွက်အချက် က တော့ ကျွမ်းသည်။ အင်္ဂလိပ်စာတော့ သိပ်မရ။ "အက်စ်" ကို "အက်စစ်" ဟု ဖတ်ပြီး "အက်ဖ်"ကို "အက်ဖစ်" ဟု ဖတ်တတ်သည်။ အဖေကတော့ ခြောက်တန်း ဆိုပေမဲ့အင်္ဂလိပ်စာကောင်းသည်။ မိချောတို့ မောင်နှမ တွေကိုပင် ပြန်သင် ပေးနိုင်သေး၏။ အမေက လည်လည်ဝယ်ဝယ်တော့ ရှိသည်။ အစ်ကိုလတ် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တက်တော့ ငွေကလေး၊ ကြေးကလေးလိုရင် အမေပဲသွားပို့ သည်။ သားသမီးတွေ ဘွဲ့ရတော့ ပီ တီတွေစားပြီး အားရှိနေခဲ့တာလည်း အမေ ပါပဲ။

အမေက နှုတ်ကြမ်းသလိုရှိပေမဲ့စိတ်နုသည် ။ မိချောတို့ မောင်နှမတွေ နာဟယ်ဖျားဟယ် ဖြစ်ကြပြီဆို မျက်ရည်လေးတစမ်းစမ်းနှင့် ဒိုင်ခံပြုစု တတ်သူ။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ယောက်များ ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ပဟဲ့ဆိုလည်း သားသမီးပြောတာ အမှန်ယူဆတတ်သူ။ သားသမီးတွေ မျက်နှာညှိမှာ ကို သူသေမှာ ထက် ကြောက်မိသူ။

ခုတော့ အဖေလည်း ကွမ်းယာမရောင်းတော့။ မနက် ခုနစ်နာရီလောက်ဆို အမေ့လက်ရာ နန္ဒင်းထမင်းကြော်လေးစားပြီး ဂိတ်သွား၏။ ဆရာ တော်ဘုရားကျေးဇူးကြောင့် ၊ အဖေတစ်ယောက် မော်တော်ယာဉ် ဂိတ်မှူးဖြစ် သွားခဲ့ပေပြီ။

"သွားတော့၊ သွားတော့၊ နောက်ကျနေမယ်"

"သူ့ အပူကျနေရော"

အဲဒီ ကိုဝဏ္ဏတစ်ယောက်ဟာ မိချောကိုဆို သိပ်စချင်နောက်ချင်လှသည် ။ သူ့ကို ဘယ်လောက်ပြန်ပြောပြော သွားကြီးတဖိုးပြီးနှင့် သဘောကျနေ တတ်သူ။ မိချောနှင့် သူက အထက်အောက်ဆိုတော့ သိပ်ပြီး တည့်သည် မရှိတတ်။ များ သောအားဖြင့်တော့ သူက စတတ်သူ၊ မိချောက တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပက်တတ် သူ။

ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ရဲ့ ထွက် လာပြီး၊ ကျောင်းရောက်ခါနီးမှ တုန်လိုက်တဲ့ ခူးတွေ၊ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပါ အေးစက်လာရပြီး အပေါ့ပဲ သွားချင်သလိုလို၊ အလေးပဲ သွားချင်သလို၊ ဟိုနားက ယားသလိုလို၊ ဒီနားက ယားသလိုလို၊ မိချောတို့ အိမ်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဝေးလှသည် မဟုတ်။ ကျောင်းနောက် ပေါက်နှင့် ဆို ငါးမိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ရုံနှင့် ရောက်သည် ။ သို့သော် ကျောင်းနောက်ဘက်အပေါက်မှာ ရှိသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ခွေးတွေက မထင် ရင် မထင်သလို လိုက်ဆွဲတတ်

တာမို့ ကျောင်းရှေ့ဘက်လမ်းမကြီးအတိုင်းသာ တက်လာခဲ့ရ၏။ နေ
သာသော်လည်း လမ်းဘေးဝဲယာက မဲဇလီပင်ကြီးတွေ ကြောင့် အေး
အေးမြမြ ရှိလှသည် ။

"ဟယ်... ဒီခူးတွေ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး၊ ကဲ ဟယ်...၊
ကဲဟယ်"

"ညီမလေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ခူးကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်နေရတာတုံး၊
ခြင်ကိုက်လို့ လား"

အသားခပ်ညိုညိုနှင့် အစ်မတစ်ယောက်က ဆိုင်ကယ်စက်သတ်ပြီး
တကူးတကန့် ရပ်မေးနေသည် မို့

"ဟီး၊ မဟုတ်ပါဘူးအစ်မရယ်၊ ခူးတွေလေ အလကားနေရင်းတုန်
နေလို့ "

"ကျောင်းပေါ် သွားမလို့ လား၊ လာလေ၊ အစ်မလည်း ကျောင်းပေါ်
သွားမှာ ပဲ၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်၊ လာပါ ညီမလေးရဲ့ ၊ အားမနာပါနဲ့ ၊ ညီ
မလေးက မူကြိုဆရာမ လျှောက်မလို့ မလား"

"ရပါပြီ အစ်မရယ် အပေါက်ပဲ ရောက်နေပြီဟာ၊ ဒါနဲ့ လေ၊ မိချော မူ
ကြိုဆရာမ လျှောက်မယ်မှန်း အစ်မ ဘယ်လိုသိ"

"မိချောတဲ့ လား၊ နာမည်လေးက၊ ရုပ်ကလေးနဲ့ လိုက်တယ်ကော"

"ဟီး၊ တကယ်လား၊ နာမည်အရင်းက ပန်းစကားပါ"

"ဟယ်... ပိုတောင်မှ လှသေး"

မိချောမှာ ကိုယ့်ကို လှတယ်ပြောတော့ အပျော်တွေလွန်ပြီး တဟီး
ဟီး ဖြစ်နေရတော့သည် ။ ခူးတုန်တာတောင် ပျောက်သွားသလို ရှိ၏။

တက်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်လေ။ တစ်လှမ်းသက်သာလည်း တစ်လှမ်းပေါ့။ တက်ပြီး မကြာ ကျောင်းထဲ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်တာမို့ မိချောမှာ လန့်ဖျပ်သွားရသည် ။

"ဒီခရေပင်အောက်မှာ ပဲ ရပ်လိုက်တော့မယ်၊ ခဏနေ နေပူလာ တော့မှာ ဆို အတော်ပဲ"

"အိုး၊ ခရေပန်းငြကတွေ အများကြီးပဲနော်၊ မနေ့က မိုးကြောင့် ထင်တယ်"

ခရေပန်းငြကလေးတွေ လိုက်ကောက်မိသည် ။ ပန်းငြကလေးတွေမှာ ကပ်နေသည့် မြေမှုန့်လေးတွေနဲ့ ရေစက်တချို့ကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ဘာနဲ့ ထည့်ရပါ။ ဘွဲ့လက်မှတ်ထည့်တဲ့ ဇစ်အိတ်ထဲ ရှာကြည့်တော့ ကြပ်ကြပ်အိတ် အခေါက်ကလေးတစ်ခု။ ပျာတာပျာတာနဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို ပါလာသည် မသိ။

"အစ်မလည်း လျှောက်မလို့ လား၊ ရုပ်ကတော့ မူကြိုဆရာမရုပ်လည်း မပေါက်ပါဘူး"

"ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုရုပ်ကမှ မူကြိုဆရာမရုပ် ပေါက်တာလဲ"

"အဲဒါတော့ မိချောလည်း တိတိကျကျမသိဘူး၊ ပျာတာတာ ရုပ်တော့ ပေါက်မယ် ထင်တာပဲ"

မိချောစကားကြောင့် မိချောရှေ့က အစ်မက တဟားဟားနှင့် သဘောကျမဆုံး ဖြစ်နေပါတော့သည် ။

မျက်ရည်တွေတောင် ထွက်လို့ ။ ကျောင်းလှေကားထစ်ပေါ် တက်ခါနီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အသံမထွက်တော့။

မိချောကတော့ ကျောင်းပေါ်ရောက်သည် နှင့် သပ္ပာယ်လှသည့် ဗုဒ္ဓ

ရပ်ပွားတော် မြတ်ကြီးအား ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ရိုသေစွာ ကန်တော့လိုက်ပါသည်။ ။ စံပယ်ပန်းနံ့နှင့် ရွှေပန်းငွေပန်းနံ့တွေ လှိုင်နေအောင်ရသည်။ ။ လီလီပန်း အဖြူကြီးတွေလည်း ကြေးဘုရားပန်းအိုးကြီး ထဲမှာ အပြည့်။ ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်နေပုံက အားပါးတရရှိလှ၏။ ကိုရင်လေးတစ်ပါးက ရေခွေးကြမ်းနှင့် လက်ဖက်အုပ် လာချပေးသည်။ ။ ကိုရင်လေးက အလွန် ဆုံးရှိမှ ရှစ်နှစ်ပေါ့။ အသားလေးတွေ ဝင်းဖန့်နေပြီး မျက်ခုံးတန်းစိမ်း စိမ်းလေးများ ဖြင့် ကြည်ညိုစရာကောင်းလှပါ၏။

"လောက်ကိုင်က တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ကလေး၊ ဆိုးလို့ ဆိုပြီး လာအပ်ထားတာ၊ နှစ်လလောက် ရှိသေးတာ၊ ခုလိမ္မာနေပြီ၊ ဒီမှာ ပဲ နေတော့ မယ်ဆိုလို့ ဟိုမယ် ဖအေတရတ်ခမျာ ဗျာတွေများ နေရရှာတယ်၊ ဟားဟားဟား"

"ဘယ်နှတန်းတုံး ဘုရား"

"ဘယ်... ဗမာစကားတောင် လည်လည်ဝယ်ဝယ် မပြောတတ်သေးဘူး"

ဆရာတော်ဘုရားလည်း အမေတို့လို အညာသံပေါက်၏။ စကားပြောလျှင် ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းနှင့် ဘယ်သူမှ အားနာတတ်ပုံမရှိ။ အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ မပိန်မဝ၊ မျက်နှာခပ်ပြုံးပြုံး။ ပါးစောင်တစ်ဖက်မှာ တော့ ကွမ်းငုံထား၏။

"မိချော"

"ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရားက တပည့်တော်မကို သိတယ်လား ဘုရား"

"သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဆရာမကြီးက ရပ်ကျော်ရွာကျော်ပဲ ဥစ္စာ"

ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အပထား၊ မိချောမှာ ဆရာတော်ဘုရားက မိချောကို သိရုံတင်မက၊ ဆရာမကြီးလို့ ပါ ခေါ်လိုက်သည့် အတွက် တဟိဟိနှင့် သဘောကျမဆုံး ဖြစ်နေတော့သည် ။ ဆရာတော်ဘုရားက မိချောကို ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း မိချောရှေ့က အစ်မနှင့် လည်း ပြောပြန်၏။

"ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုပါလာတာတုံး ကရင်မရဲ့ "

"ကျောင်းပေါက်နားမှာ တွေ့လို့ ခေါ်လာတာပါ ဘုရား"

"အိမ်း၊ ခရေပင်အောက်မှာ လည်း နှစ်ယောက် ရှိသေးတယ်"

"တင်ပဲ့ ဘုရား"

ဆရာတော်ဘုရားက ထိုမျှသာ မိန့်တော်မူပြီး စကြိုဆက်လျှောက်နေပါတော့သည် ။ မိချောကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ တင်ခေါ်လာတဲ့ အစ်မက အင်တာဗျူး မယ့်သူများ လား။ ဘုရား၊ ဘုရား။

"အစ်မ၊ အစ်မ၊ အစ်မကလေ၊ ဟို... အင်တာဗျူးမယ့်သူလား ဟင်"

"ဟုတ်ပါ့ရှင်"

"ဒုတ်... ဒုက္ခပါပဲ အစ်မရယ်၊ ဒူးတွေက ပြန်တုန်လာပြန်ပြီ၊ ဟိုဟာလေ၊ မိချောအပေါ့၊ အပေါ့သွားလိုက်ဦးမယ်နော်"

မိချော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ စောစောက စကားပြောတာလည်း ဒီလူပဲ။ ခုလည်း ဒီလူပဲကို ဘာလို့ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး ကြောက်သလိုလို ဖြစ်နေရလဲ မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။ ကြောက်စရာမလိုဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ် အားတင်းထားသည့် ကြားက ကြောက်နေသည့် ကိုယ့်စိတ်ကို လည်း မုန်းလှသည် ။

"ညီမလေးနဲ့ လည်း လမ်းကြိုနေသားပဲ၊ တစ်ချက်ပြောပေးနော် ညီမလေး"

"ဟုတ်၊ ဟုတ်"

ခရေပင်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ တော့ ဝတုတ်တုတ် အစ်မကြီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည် ။ ကျောင်းဝန်းထဲမှာ ခရေပင်တွေက အရွယ်စုံ။ ခု ခရေပင်ကြီးက ဆွမ်းစားဆောင်နဲ့ သိမ်ကြားက အကြီးဆုံး ခရေပင်ကြီး။

"အစ်မတို့ အင်တာဗျူးတော့မယ်တဲ့ ၊ ကျောင်းပေါ်မှာ အင်တာဗျူး မယ့်အစ်မ ရောက်နေတယ်"

မိချောမှာ ပြောလည်း ပြော၊ ပြေးလည်း ပြေး လုပ်ရသည် ။ မိချောကျောင်းပေါ် ပြန်ရောက်တော့ အစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို မတွေ့ရတော့။ ဘာတွေ မေးမှာ မှန်း မသိသည် မို့ သိသမျှ၊ ရသမျှ ဘုရားစာတွေ အတင်းကြီး ရွတ်နေရသည် ။ ရွတ်သာ ရွတ်ရသည် ။ စိတ်လှုပ်ရှားနေတော့ ဩကာသပင် မမှန်ချင်။

"မကြောက်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ အစ်မက ညီမလေးကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး"

"ဟုတ်... သိပါတယ်၊ သူ့ဟာသူ ကြောက်နေတာရယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ညီမလေး ကလေး ချစ်တတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အခု အိမ်မှာ ဘာလုပ်လဲ"

"ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေ ကျူရှင်ပြပါတယ်"

"တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါဆို သူတို့ စာမရတဲ့ အခါတို့ ၊ ညီမလေးစကား နားမထောင်တဲ့ အခါတို့ ရှိမှာ ပေါ့"

"ရှိတာပေါ့ အစ်မရယ်၊ ရှိတာမှ တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ကို ရှိတာ"

"အဲဒီတော့ ကလေးတွေ ကိုယ့်စကား နားထောင်ချင်လာအောင်၊ စာလုပ်ချင်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ယူလဲ"

"ဆုပေး၊ ဒဏ်ပေးပေါ့၊ စာလုပ်ပြီး လိမ္မာတဲ့ ကလေးတွေဆိုရင် ပေတံလေးတွေ၊ စာအုပ်လေးတွေဆုချတယ်၊ စာကျက်ချိန်မှာ မုန့်ခိုးစားတဲ့ ကလေးတို့ ၊ စကားများ နေတဲ့ ကလေးတွေ ဆိုရင်တော့ ထိုင်ထလုပ် ခိုင်းတယ်၊ ဖားခုန်ခုန် ခိုင်းတယ်၊ နည်းနည်းဆိုးရင်တော့ ကင်းမြီးကောက် ထောင်ခိုင်းတယ်"

"ရိုက်တာတို့ ၊ ဘာတို့ ရော မလုပ်ဘူးလား"

"မရိုက်ဖြစ်ဘူး"

"သိပ်ကို ပြောမရ၊ ဆိုမရ ဖြစ်နေခဲ့ရင်တောင်မှ ပဲလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရိုက်ချင်စိတ်ရော မပေါက်ဘူးလား"

"ပေါက်ရန်ကော အစ်မရယ်၊ ပေါက်တာမှ လေ ရိုက်ချင်ရုံတင်မကဘူး၊ ဆံပင်မွေးကို တစ်ပင်ချင်း ဆွဲဆွဲနှုတ်ပြီး "ဟင်... နင်နောက် တစ်ခါ ဆိုးဦး မလား" ဆိုပြီးတော့ကို ဆုံးမလိုက်ချင်တာ" ဆိုတော့"

"ဘာလို့ အဲလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မဆုံးမခဲ့တာလဲ"

"မိချောတို့ မောင်နှမတစ်တွေလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက တာတေလန်

အောင် ဆိုးခဲ့ကြတာပဲလေ။ အားလုံးထဲမှာ အစ်ကိုအကြီးဆုံးက အရိုက်ခံရဆုံးနဲ့ အဆိုးဆုံးပဲ။ အဖေရိုက်ခဲ့ သလောက်သာ သူတော်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် ခုချိန်မှာ ပါမောက္ခတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ။ အဖေရိုက်သလောက်လည်း ပြောင်းလဲမလာတဲ့ အပြင် ပိုပြီးတော့ပဲ ဆိုးလာခဲ့တယ်။ အဖေ ဘယ်လောက်ထိ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆုံးမခဲ့သလဲဆိုရင်၊ မိချောတို့ က အညာဇာတိလေ။ အညာဆိုတာ အရမ်းပူတဲ့ အရပ်၊ အဲဒီလိုဒေသမှာ အဖေက သူ့ကို နွေနေပူ၊ သဲပူပူပေါ်မှာ ဖိနပ်မပါဘဲ နာရီအကြာကြီး မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းဖူးတယ်။ မန်ကျည်း ပင်ကို ဖက်ခိုင်းထားပြီးတော့ ပုဆိုးလှန်ပြီး ထန်းဘလပ်နဲ့ ရိုက်ဖူးတယ်။ လက် တစ်ဖက်တည်းကနေ ကိုင်ဆွဲပြီးတော့လည်း ပစ်ပေါက်ဖူးတယ်။ သားအကြီးဆုံး ဆိုတော့ အလိုအလိုက် လွန်ခဲ့တာပေါ့ အစ်မရယ်၊ ဆိုးလာတော့မှ အကြမ်းပတမ်းနည်းကို သုံးပြီး ဆုံးမခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက အဲဒါကို လက်မခံနိုင်တဲ့ အခါကျတော့၊ အရွဲ့တိုက်လာတယ်။ အဖေမကြိုက်တာ အကုန်ရွေးလုပ်တယ်။ ငါးတန်းနှစ်ခါကျပြီး ကျောင်းအမြဲတမ်း ပြေးတော့ နောက်ဆုံး အဖေလည်း လက်လျှော့ပြီး ကျောင်းထုတ်ပစ်လိုက် ရတော့တယ် ၊ အရက်သောက်၊ ရန်ဖြစ်၊ ဖဲတွေလည်း ရိုက်နဲ့ လုံးဝကို ဆိုးသွမ်းတဲ့ အခြေအနေ ရောက်သွားတယ်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားလောက်မှာ အဖေမသိအောင် အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားခဲ့တာ၊ ဖားကန့်ဘက်လို့ ပြောတာပဲ။ တစ်လနှစ်လလောက်တော့ ဓာတ်ပုံတွေဘာတွေ ပို့သေးတယ်။ နောက်တော့ ပြန်မလာပြန်မလာနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့တယ်။ အဖေလည်း စိတ်ပူပြီး ဖားကန့်လိုက်သွားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကို မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ အမေဆို စိတ္တဇဖြစ်သွားတာ၊ သားဦးကိုး အစ်မရဲ့ ၊ အဖေလည်း နောင်တ တော်တော်ရသွားခဲ့တယ်။ အဖေတို့ ပြောတာပဲ ကြားဖူးတာပါ။ မိချောကတော့ အဲဒီအစ်ကိုမျက်နှာကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။

၊ အဲဒါကြောင့် မိချောလည်း မရှိတာ"

"ဪ... ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ကလေးတွေကို စာသင်တဲ့ အခါကျရင်ရော ဘယ်လိုသင်လဲ"

"ကဗျာတွေ ဆိုရင်တော့ အင်္ဂလိပ်ကဗျာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြန်မာကဗျာပဲဖြစ်ဖြစ် အသံနေအသံထား မှန်မှန်နဲ့ ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရွတ်ပြပေးပါတယ်၊ သမိုင်းဆိုရင်လည်း ကလေးတွေနားဝင်အောင်၊ ပုံပြင်ပုံစံလေး ပြောပေးပါတယ်၊ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တွေ မှတ်မိအောင် သီချင်းပုံစံလေးနဲ့ သင်ပေးပါတယ်၊ ခေတ်စားနေတဲ့ သီချင်းလေး ထဲကို စာသားလေးတွေ ပြောင်းထည့်လိုက်တာမျိုးပေါ့"

ခုချိန်မှာ မိချောမှာ ကြောက်စိတ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိတော့။ အင်တာဗျူးဖြေနေရတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးလည်း မရှိတော့ဘဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ တက်တက် ကြွကြွ ပြန်ဖြစ်လာပါသည်။ ။

"သင်္ချာသင်တဲ့ အခါ ကျရင်တော့ မိချောကိုယ်တိုင် ကျောင်းသားနေရာ ကနေပြီးတော့ ငါသာဆိုရင် ဘယ်လိုစဉ်းစားမလဲ၊ ဘယ်လို ဆိုရင်တော့ နားလည် ရပိုလွယ်ကူမလဲ၊ အဲလိုမျိုး အမျိုးမျိုး စဉ်းစားပြီး သင်ပေးပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကလေးအများ စုက သင်္ချာ(၂)ကို ကြောက်တတ်ကြတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် သင်္ချာ(၂) သင်တဲ့ အခါဆိုလည်း အနီးစပ်ဆုံးပုံစံတူတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ သင်ပြပါတယ်၊ ဥပမာ ဆလင်ဒါအကြောင်း သင်တော့မယ်ဆိုရင် အမေဆန်ပုံးထဲက နို့ဆီခွက်ကိုယူပြီး သင်ပြပေးရတာပေါ့။ အဲဒီလိုသင်ပြပေးတဲ့ အခါ ကလေးတွေ ပိုနားလည် ကြတာကို တွေ့ရပါတယ်"

"ကောင်းလိုက်တာ"

"အင်္ဂလိပ်စာ ဆိုရင်တော့ စာလုံးပေါင်းများများ ကျက်ခိုင်းပါတယ်၊ စာလုံးပေါင်း သိထားတဲ့ အခါကျတော့ ကလေးတွေအတွက်လည်း စဉ်းစားရတာ ပိုလွယ်ကူတာပေါ့၊ သဒ္ဒါမတတ်ရင် စာမတတ်တာနဲ့ လည်း အတူတူပဲဆိုတော့ သဒ္ဒါပိုင်းကိုလည်း သေသေချာချာလေး ရှင်းပြပေးပါတယ်၊ မြန်မာသဒ္ဒါရော၊ အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါရောပေါ့"

"ဘရာဗျ၊ တော်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ တကယ့်ကို တော်တာ သိလား"

မိ ချော မှာ ကိုယ့်ကိုတော်တယ် ပြောပြန်တော့လည်း ပျော်လည်းပျော်၊ ရှက်လည်း ရှက် ဖြစ်ရပြန်၏။

"ညီမလေး ဝါသနာပါတဲ့ အရာတွေလည်း ပြောပြပါဦး"

"ကဗျာစပ်တာ၊ သီချင်းရေးတာ၊ ပုံဆွဲတာ၊ စာရေးတာ၊ သီချင်းဆိုတာ၊ ကတာတွေ ဝါသနာပါတယ်"

"အိုး... ကောင်းလိုက်တာ၊ အကယ်၍ ဒီအလုပ်ကို ရခဲမယ်ဆိုရင် ဘယ်အချိန်ထိ ဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ"

"ပျော်သလောက်ထိပဲ လုပ်မှာ ပါ၊ မပျော်တဲ့ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေရင်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အရင်ဆုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှာ လေ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဆင်းရဲနေတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ကလည်း သိပ်ပြီး တွင် ကျယ်မယ် မထင်ဘူး"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ညီမလေး ဟင်းရော ချက်တတ်လား"

"ကြက်ဥကြော်လေး၊ အသုပ်ကလေးလောက်တော့ ရပါတယ်"

"အင်္ဂလိပ်စကားရော ပြောတတ်လား"

"ဟုတ်၊ ပြောတတ်ပါတယ်၊ ရှမ်းစကား၊ ကချင်စကားနဲ့ တရုတ် စကားလည်း နည်းနည်းစီ ပြောတတ်ပါတယ်"

"ခုမူကြိုအရွယ်ကလေးတွေ ဆိုတာကလေ၊ ဒီအတန်းကျောင်းက ကလေးတွေနဲ့ တော့ မတူဘူးပေါ့နော်၊ သူတို့ လေးတွေက သိပ်နုနယ်တော့ နည်း နည်းစိတ်ရှည်ရမယ်ပေါ့၊ ညီမလေးမှာ အဲဒီအရည်အချင်းတွေရှိလို့ အစ်မ ကြိုက်တယ်၊ နောက်... ကလေးတွေကို မရိုက်တတ်တာကိုတော့ အကြိုက်ဆုံး ပဲ၊ ကျန်တာတွေကတော့ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ မှ တဖြည်းဖြည်း သင်သွားပေးမယ် လေနော်၊ ဆိုတော့ ညီမလေးကို အစ်မ ခန့်လိုက်ပြီ"

"တကယ်... အိုးအိုး၊ မိချော ပျော်လိုက်တာ အစ်မရယ်၊ အစ်မကို ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်နော်"

"အစ်မကလည်း ညီမလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ စောစောက ဗျူးလိုက်တဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပဲ အစ်မ ရွေးလိုက်တယ်၊ တစ်ယောက်က ညီမလေးလိုပဲ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေကို စာပြတယ်၊ ဒါပေမဲ့၊ ကလေးတွေ စာမရတဲ့ အခါ ဆံပင်တွေ ဆောင့်ဆွဲတာရှိသလို၊ ခြေသလုံးလှန်ပြီး တုတ်နဲ့ ရိုက်တာလည်း ရှိတယ်တဲ့ ၊ သိပ်ဆိုးလာရင်တော့ ဝါယာကြိုးနဲ့ ရိုက်တယ် တဲ့ ညီမလေးရယ်၊ အဲဒါနဲ့ အစ်မလည်း ကြောက်သွားပြီး မခန့်ရဲတော့တာ"

မိချောတို့ စကားကောင်းနေတုန်းမှာ ပဲ နောက်ထပ် အစ်မတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည် ။

"သဇင်ရေ၊ ကျောင်းပေါ် တစ်ခါတည်း သွားမလား"

"မသွားသေးဘူး ချိုရေ၊ ကျောင်းသားမိဘတွေနဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ် ဆွေးနွေးလိုက်ဦးမယ်"

နာရီဝက်လောက်ရှိတဲ့ အခါမှာ တော့ ကျောင်းသားမိဘတွေနဲ့ ကလေးတွေ အများကြီး ရောက်လာပါတော့သည်။ ။ မသင်နိုင်နာမည်အရင်းက နော်သင် ဖြစ်ပြီး၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။

"အားလုံးပဲ မင်္ဂလာပါ။ ကျွန်မနာမည်ကတော့ နော်သင် ဖြစ်ပါတယ် ရှင်၊ ကျွန်မက မြန်မာ့အလှ NGO အဖွဲ့က ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားက ကလေးပျော် ကျောင်းလေး တစ်ကျောင်းလောက် ဖွင့်ချင်တယ်ပေါ့နော်၊ ဒီ ကျောင်းကလေး ဖွင့်နိုင်ဖို့ အတွက် ကျွန်မတို့ က ဆရာတော်ဘုရားကို တတ်နိုင် သလောက်လေး ကူညီပေးခွင့်ရတဲ့ အတွက်လည်း ကျွန်မ တကယ့်ကို ဝမ်းသာ ပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ အနေနဲ့ လည်း တစ်တပ်တစ်အားလေး အားပေးကြပါဦးလို့ ၊ နောက် ကျွန်မတို့ ဘက်မှာ လိုအပ်တာလေးတွေ ရှိရင် လည်း ပဲ ထောက်ပြပြီးတော့ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးစေ ချင်ပါတယ်။ ပူးပေါင်းပြီးတော့ လည်း အတူတူ ဆောင်ရွက်ချင်ပါတယ်ရှင်"

သည် အခါ ကျောင်းသားမိဘတစ်ယောက်က ထပြောသည်။ ။

"ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လက်သမားလုပ်တာ၊ ကျောင်းမှ ခုံတွေဘာတွေ လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပေါ့နော်၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာဆို လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ကျွန်တော့်သားသမီးတွေ ဒီဘကကျောင်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး ပညာသင်လို့ ရတာလည်း ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ပါ၊ မြို့ပေါ်ကျောင်းမှာ ထားဖို့ ဆိုရင် မြို့ထဲသွားဖို့ ပြန်ဖို့ ကားခတ်ရက် လေးရာတောင် ကျွန်တော်တို့ မယ် မတတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ကျောင်းလေးက ဖွင့်ခါစဆို

တော့ လိုအပ်ချက်တွေ အပြည့်ပါပဲ။ ခုလို အားပေးစကားကြားရတော့ တကယ့်ကို အားဖြစ်မိတယ်"

ကြားရတာတော့ တကယ့်ကို အားရစရာပါပဲ။ အမှိုက်လာရှင်းပေးမည့် သူနှင့် ။ ကစားစရာပစ္စည်း လာလုပ်ပေးမည့် သူနှင့် ။ ဆယ်နာရီလောက်မှ ဆွေးနွေးပွဲပြီးသွားတော့ မိချောရယ်၊ မနော်သဇင်ရယ်၊ မချိုဆိုတဲ့ ခပ်ဝဝ အစ်မရယ် သုံးယောက်သား မူကြိုကျောင်းကလေးရှိရာ တောင်ကုန်းပြေပြေ လေးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည် ။

စိတ္တသုခ ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးကျောင်းက ကုန်းပြန့်ပြန့်ပေါ်မှာ ရှိသည် ။ ကျောင်းသူကျောင်းသား နှစ်ထောင်ကျော်ရှိပြီး ဆရာ၊ ဆရာမ လေးဆယ်ကျော်သည် ။ ထိုလေးဆယ်ကျော်ထဲတွင် ဆရာဦးပဉ္စင်း ဆယ်ပါးခန့် ပါလေသည် ။ နှစ်ထပ်ဆောင်၊ တစ်ထပ်ဆောင် စုစုပေါင်း ခြောက်ဆောင်ခန့် ရှိသည် ။ ရှမ်း၊ ကချင်၊ ပလောင်၊ ဗမာ၊ ဝ၊ လီဆူး၊ လီရှော၊ ကရင်၊ ဓနု စသည် ဖြင့် တိုင်းရင်းသားမျိုးစုံရှိသည် ။

ဘကကျောင်းမှ ဆက်တက်လာလျှင် အတော်အတန်ကျယ်သည့် မြေ နီ ဘောလုံးကွင်းကြီး ရှိသည် ။ ဆိုင်ကယ်စီးကျင့်သူများ ၊ ဘောလုံးကန်သူများ နှင့် ကားမောင်းကျင့်သူတစ်ဦး တွေ့ရ၏။ အရင်ချိန်တွေကတော့ ဤနေရာသည် လည်း ကုန်းစောင်းကြီး တစ်ခုသာ။ နောက်မှ ဆရာတော်ဘုရား ဦးဆောင်ပြီး ကိုရင်လေးများ ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားအင်အား၊ ရပ်ရွာအင်အားဖြင့် မြေပြန့် အသွင်ညှိယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဘောလုံးကွင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အပင်ကြီးမရှိတော့သော တောင်ကတုံးတစ်ခုရှိ၏။ ဘောလုံးကွင်းထိပ်မှာ မှ မူကြိုကျောင်းကလေး၊ ပြီးမှ ကျိုက်ထီးရိုးကုန်း၊ ဒီရပ်ကွက်လေးမှာ နေတာ ကြာပြီဖြစ်

ပေမဲ့၊ မိချော သင်ရ မယ့် မူကြိုကျောင်းလေးရဲ့ တည်နေရာဟာ ဒီလောက်ထိ သာယာမှန်း သတိမထားမိခဲ့ပါဘူး။ ကျိုက်ထီးရိုးကုန်းနှင့် မူကြိုကျောင်းကလေးကြားတွင် မှန်ကူသီးပင်၊ မာလကာပင်နှင့် သရက်ပင်များ ဖြင့် အေးချမ်းလှသည့် တောရကျောင်း ကလေးရှိသည် ။ ကျောင်းရှေ့တွင် ရေချမ်းစင်ကလေးလည်း ရှိ၏။ မူကြိုကျောင်း လေးဟာ ကုန်းပြေပြေလေးပေါ်မှာ ရှိပြီးတော့ ဝါဖျော့ဖျော့ အရောင်လေး ဆေးသုတ်ထားပါ၏။ ကျောင်းဝန်းလေးလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိ၏ မိချောအထင် ပေရှစ်ဆယ်၊ တစ်ရာလောက် ရှိမည်ထင်သည် ။

အုတ်တံတိုင်းလေးက မိချောခါးလောက်သာရှိသည့် ပြုံးအုတ်အကြမ်း ထည်လေး၊ တံခါးက ဝါးတံခါး။ တံခါးဝမှာ ခြူးလုံးကလေးတွေ ချိတ်ဆွဲထား သည် ။ အုတ်တံတိုင်းက နိမ့်နေပြီး တံခါးက မြင့်တော့ ပြုံးချင်စရာ။ တံခါးဘေးမှာ "မေတ္တာရှင် ကလေးပျော်ကျောင်း" ဟူ၍ ဆိုင်းဘုတ် ထောင်ထား၏။

မိုးဦးကျမို့ ထင်ပါရဲ့ ။ ကြည့်လေရာရာ စိမ်းစိမ်းမြမြရှိလှသည် ။ မနေ့က မိုးရွာထား သည့် အရှိန်ကြောင့် ဖုန်မထသလို ဒီမနက် နေသာတာကြောင့် မို့လည်း မြေနီလမ်း ကလေးက ခပ်ထတ်ထတ်လေးဖြစ်နေသည် ။ ကျောင်းသို့ သွားရာ လမ်းတစ် လျှောက်မှာ ရှိတဲ့ မဲဇလီပင်တန်းနှင့် ယူကလစ်ပင်တစ်ပင်ကလည်း သစ်လွင်နေ သလိုထင်ရ၏။ မဲဇလီပင်ရိပ်မှာ တော့ ကလေးတစ်သိုက် သားရေ ကွင်းဝှက်တမ်း ကစားနေကြလေသည် ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ အိမ်ခြေသိပ်မများ သေးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က တော်တော်ကလေး တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလှပါ၏။ ရှူရသည့် လေက အစ လတ် ဆတ်ရှင်းသန့်လျက် ရှိလေသည် ။ အဝေရာပင်တချို့နှင့်

တောပန်းလေးတွေက လည်း လှနေကြသည် ပါပဲ။ အဝါရောင်၊ ခရမ်းရောင်၊ ပန်းရောင် စသဖြင့် အရောင်အသွေးစုံလှသည် ။

မူကြိုကျောင်းလေးရဲ့ ရှေ့မှာ တော့ အရွက်ဖားဖား၊ ပင်စည်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ခပ်အုပ်အုပ်ကျွန်းတောကြီး ရှိလေသည် ။ ကျွန်းတောအောက်ခြေ မှာ တော့ မြက်ပင်တချို့နှင့် ပန်းပင်တချို့တွေ့ရသည် ။ ပွင့်ဖတ်ငါးခု၊ အရွက် ခပ်ချွန်ချွန်၊ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ပန်းကလေးတွေက အများဆုံး။ အလေ့ကျ တော့ ဟုတ်ပုံမရ။ ဆရာတော်ဘုရားက အပင်စိုက်ရတာ ဝါသနာထုံပုံရပါ သည် ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲမှာ ပိန်းပန်း၊ မြတ်လေး၊ ဆိပ်ဖလူး၊ ရွက်လှ၊ သနပ်ခါးပန်း၊ ထင်းရှူး၊ မဲဇေလီ၊ မာလကာ၊ သရက်၊ ပိတောက်၊ ကြောင်လျှာ၊ စိန်ပန်း၊ ဒန်း၊ ဆင်တုံးမန္တယံ၊ ခရေ၊ စံပယ်၊ စသဖြင့်၊ တော်တော်လေး ကို စုံလှသည် ။ စပါးလင်ပင်တွေ ဆိုလည်း အုံလိုက်။

ခွေး၊ ကြောင်၊ ကြက်၊ ဘဲ အစုံရှိသည် ။ ညနေခင်းဆို ဘဲခေါင်းစိမ်းကြီးတွေ ရှောင်ရတာကိုက အလုပ်တစ်ခု။ မျောက်ကလေးတွေလည်း ရှိသည် ။ အရင်က မျောက်ကလေးတွေကို ဒီအတိုင်းထားသော်လည်း ၊ တစ်လောက ရပ်ကွက်တွေထဲထိ ဆင်း လာပြီး လူတွေကို တိုက်ခိုက်မှုတွေ ပြုလာတာကြောင့် လှောင်အိမ်တွေ၊ သံကြိုးတွေနဲ့ ပြန်ထိန်းထားရသည် ။ ကျွန်းတောနှင့် ဆက်လျက် အောက်ဘက်မှာ တော့ အရွက်ခပ်ဖားဖား ငှက်ပျောတောကြီး ရှိသည် ။

ငှက်ပျောတောနှင့် ကပ်လျက်မှာ တော့ ရပ်တော်မူဘုရားတစ်ဆူနှင့် နောက်လိုက် သာဝကများ ၊ ဆင်ရုပ်၊ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း၊ အန်းကုန်းရုပ်ထုကြီးများ ရှိ၏။ ကျွန်းတောကြီး၏ ညာဘက်၌ စေတီတော်တစ်ဆူ ရှိသည် ။ ညောင်ပင်ပျိုတစ်ပင်လည်း ရှိပြီး ကဆုန်ညောင်ရေသွန်း

ပွဲတော် ရောက်တိုင်း အနီးတစ်ဝိုက်မှ ကဆုန်ညောင်ရေ သွန်းလောင်းသူများ ဖြင့် စည်ကားနေ တတ်သည်။ စေတီရင်ပြင်ပတ်ပတ်လည်တွင် ကံ့ကော်ပင်နှင့် ခလောက်ပင်များ အား တစ်ပင်ခြားစီ တွေ့ရပါသည်။ စေတီနှင့် ကျွန်းတောအစပ်၌ အဖြူရောင် အုတ်ဂူပျက် သုံးလုံးရှိပြီး အနီးအနားမှာ ဂျပန်ပိတောက်ပင် အများ အပြား တွေ့ရသည်။ ကျောင်းရှေ့ မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း ဆက်တက်သွားလျှင် ကျိုက်ထီးရိုး ကုန်းရှိပြီး ကျိုက်ထီးရိုး ပုံစံတူစေတီတစ်ဆူနှင့် ရပ်တော်မူရုပ်ပွားတစ်ဆူရှိ၏။

ကျိုက်ထီးရိုးကုန်းတော်ပေါ်တွင် ကစော့သီးပင်နှင့် ပုန်းမကြည်ပင် အများ အပြားရှိ၏။ အစက ပုန်းမကြည်ပင်မှန်း မိချောမသိ။ အနံ့ခပ်သင်းသင်း နှင့် ပန်းသေးသေးလေးတွေပါသည့် ပန်းခိုင်အမျိုးအစား။ အမေ့ မေးကြည့်တော့မှ ပုံးမကြည်ပန်းမှန်း သိရသည်။ အဖူးတွေအားလုံး မပွင့်မီမှာ ပင် ပွင့်ပြီးသား အပွင့်လေးတွေက ခြောက်သွားတတ်၏။ ပန်းအညှိုးကိုရော၊ အသစ်ပွင့်သည့် ပန်းကိုရော တစ်ခိုင်တည်းမှာ တစ်ပြိုင်တည်း မြင်ရ၏။ မိချောက အလှပျက်သည် ထင်ပြီး ညှိုးနေတဲ့ အပွင့်တွေ လိုက်ခြွေတတ်လျှင်တော့၊ အမေက "ညည်းမို့ မပျင်းမရီ" ဟု ဆိုတတ်သည်။

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီအောက်ဖက် ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာ တော့ သစ်မွေးပင်ပေါက် အပင်တစ်ရာလောက် ရှိသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်နှင့် မူကြိုကျောင်းကလေးအား သစ်မွေးပင်ကလေးများ ဖြင့် ခြားထားသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ တောင်တန်းကြီးတွေ စိမ်းရာကနေ တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးသွားတဲ့ အခါ အပြာရောင် ပြောင်းသွားတာကိုလည်း ချစ်လှပါသည်။ ။ ခပ်ဝေးဝေးက နေထွက်တောင် ကိုလည်း မြင်ရ၏။

"ဆရာမချော ငေးလှချည်လား၊ ကလေးတို့ ဆရာမလေး ဖြစ်သွားပြီ"

ဆိုတော့ ဆရာမချောလို့ ပဲ ခေါ်တော့မယ်နော"

"ဟုတ်၊ ရှုခင်းတွေ သိပ်လှတာပဲနော်၊ ဟိုးမှာ မန်ဆူဘုရားကြီးကို လည်း မြင်ရတယ်၊ သာသနာ့ဗိမာန်ကိုလည်း မြင်ရတယ်၊ အထက(၂)နားက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးကိုလည်း မြင်ရတယ်၊ ကြည့်ပါဦး၊ တောင်တန်းတွေ၊ မြူခိုးတွေ၊ သစ်တောအုပ်အုပ်ကလေးတွေနဲ့ လှလိုက်တာနော် မသဇင်"

"ဟုတ်တယ် ဆရာမချောရဲ့ ၊ အရင်ကတော့ ဆေးပေးခန်းလုပ်ဖို့ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်ဘုရားက ကျောင်းမှာ အတန်းကြီးတွေရှိပေမဲ့၊ မူကြိုမရှိသေးဘူးပေါ့နော်၊ နောက် ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ကလည်း လက်လုပ်လက်စားတွေ များ တော့၊ မိဘတွေက အလုပ်လုပ်၊ ကလေးတွေကို ဒီအတိုင်း အိမ်နီး နားချင်းဆွေမျိုးတွေနဲ့ ပဲ ပစ်ထားခဲ့ကြရတာကိုး"

ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါသည် ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အပေါဆုံးဆိုလျှင် ကလေးနှင့် ခွေးသာပြုရလိမ့်မည်။ ကလေးတွေများ ခြေချင်းလိမ်နေသည်မို့ ကလေးတစ်ယောက် ပျောက်လျှင်တောင် ချက်ချင်းသိနိုင်မည်မထင်။ ကလေးနှင့် ကလေး မိဘဆိုတာကလည်း တစ်နေ့နေလို့ မှ ညအိပ်ချိန် လောက်သာ ကောင်းကောင်း မြင်ရသည့် ဘဝတွေ။

"ကလေးသဘာဝ ကစားနေရရင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ပေါ့၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလည်း မနေရ၊ ထားခဲ့တဲ့ ထမင်းဟင်းကလည်း ၊ အထူးသဖြင့် ဟင်းပေါ့၊ ကလေးတွေအကြိုက် တရုတ်ကလာတဲ့ အစပ်ချောင်းတွေ၊ နောက် တိရစ္ဆာန် ကလီစာတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ရယ်ဒီမိတ် အစားအစာတွေပေါ့နော်၊ အဲဒါတွေက ဈေးကလည်း ငါးဆယ်၊ တစ်ရာပဲကိုး၊ ကလေးတွေကလည်း ကြိုက်တယ် ဆိုတော့လေ။ အဲဒီမှာ ဆရာတော်ဘု

ရားက နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဒါတွေပဲ မြင်နေ ရတော့ ဒီတိုင်း ဆိုရင်တော့ မဖြစ်တော့ချေဘူး၊ မူကြိုကျောင်းလေးဖွင့်မယ်၊ ပြီးရင် ထမင်းနဲ့ ဟင်းကိုလည်း ပူပူနွေးနွေးနဲ့ အာဟာရ မျှမျှတတဖြစ်အောင် ကျောင်းကနေပဲ ချက်ကျွေးကြစို့ဆိုပြီးတော့ ဖွင့်ဖြစ်သွားတယ်"

"အိုး... ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မေတ္တာတရား ကြီးမားလိုက်တာ နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ အစ်မတို့ လည်း အဲဒါကြောင့် မို့ ရအောင် လုပ်ကြမယ် ဆိုပြီး၊ ကူညီဖို့ သဘောတူလိုက်တာ"

အိပ်ရာခင်းနဲ့ ခေါင်းအုံးလေးတွေက ပန်းသီးပုံလေးတွေပါတဲ့ အညိုရောင်ဆင်တူလေးတွေ။ ကလေးတွေဆိုတော့ အပေခံအောင်လို့ ထင်ပါရဲ့ ။ အောက်မှာ ခင်းဖို့ ထင်ရတဲ့ တရုတ်ဝွမ်းကပ် အပုံကြီးကိုလည်း တွေ့ရလေသည် ။ ဘယ်ကတည်းက ပြင်ဆင်ထားခဲ့ကြသည် မသိ။ တော်တော်တော့အဆင်ပြေသည် ။

"မသဇင် ဒီအိတ်ထဲက ဘာတွေလဲ"

"ပုံဖော်ချိတ်ဆက်ကစားစရာလေးတွေ"

ပုံဖော်ချိတ်ဆက်ကစားစရာလေးတွေက အဝါရောင်၊ အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင် စသဖြင့် အရောင်စုံလှသည် ။

"ဒီအင်္ဂလိပ်အက္ခရာ၊ မြန်မာအက္ခရာတွေရော ဘယ်မှာ ကပ်မလဲ ကလေးမျက်လုံးနဲ့ တန်းတန်းလောက်ကို ခန့်မှန်းပြီး ကပ်ရမှာ ၊ အဲဒါမှ ကလေးတွေက စိတ်ဝင်စားမှာ ၊ ကိုင်တွယ် ထိတွေ့လို့ လည်း ရတယ်ဆိုတော့ ပိုလည်း မှတ်မိတာပေါ့၊ သူတို့ နဲ့ အလှမ်းမမီတဲ့ နေရာဆိုရင် ကလေးက စိတ်ဝင်စားခဲ့ရင် တောင်မှ ဂုဏ်ကလည်း ညောင်း၊ ထိတွေ့လို့ က

လည်း မရဆိုတော့ ကြာတော့ မကြည့်တော့ဘူး"

"ဪ...ဟုတ်၊ ဒီအိတ်လေးတွေကရော ဘာလုပ်ဖို့ အတွက်လဲ အစ်မ"

"အဲဒါက သွားတိုက်တံလေးတွေထည့်ဖို့ ၊ ကျောင်းမှာ ကတည်းက သွားတိုက်တာ နည်းစနစ်မှန်အောင် လေ့ကျင့်ပေးရမယ်လေ၊ နောက် ဒီအိတ်ကပ်ရဲ့ အပေါ်ပိုင်းမှာ ကလေးတွေရဲ့ နာမည်လေးတွေ ရေးပြီး ကပ်ထားပေးမယ် ဆိုရင် ကလေးတွေ ဘာရသွားသလဲဆိုတော့၊ သွားတိုက်ရမယ့် အကျင့်ကလေး ရယ်၊ နောက် ဒီစာလုံးတွေကို ကလေးအနေနဲ့ တိတိကျကျမသိ သေးပေမဲ့ကိုယ့်နာမည်နဲ့ သွားတိုက်တံကိုတွဲပြီး မှတ်မိသွားလိမ့်မယ်"

အောက်ခံအစိမ်းရောင် ပိတ်သားပေါ်မှာ အဝါရောင် အိတ်ကပ်ကလေးတွေ အခုတစ်ရာလောက် ကပ်ချုပ်ထားသည် ကို တွေ့ရသည် ။ အကျယ်နှစ် လက်မ၊ အမြင့်သုံး လက်မလောက်ရှိတဲ့ အိတ်ကလေးတွေ။

"ဒီအိတ်လေးတွေကရော"

"အဲဒါက နာမည်ခေါ်ဖို့ ၊ အရင်ဆုံးတော့ ကလေးတွေ ဘာကြိုက်သလဲ၊ အကောင်ဆိုလည်း အကောင်၊ အသီးဆိုလည်း အသီးထဲကပေါ့၊ မေးပြီး ရင် ကတ်ထူလေးပေါ်မှာ တစ်ဖက်က ကလေးရဲ့ နာမည်၊ တစ်ဖက်က ကလေး ကြိုက်တတ်တဲ့ ပစ္စည်းပေါ့၊ ပြီးရင် အဲဒီကတ်လေးကို ကလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး ရမယ်၊ မိတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့ ကလေးနဲ့ အတူတူ အိတ်ကလေးထဲ ထည့်ထားရမယ်၊ ကျောင်းမလာခင်ဆိုရင် ရုပ်ပုံလေးတွေ ဖက်လှည့်ထားပေါ့၊ ကျောင်း လာပြီဆိုမှ ကလေးကိုယ်တိုင် နာမည်ပါတဲ့ ဖက်လှည့်ပစ္စည်းပေါ့၊ ဒါဆိုရင် နာမည်ဖက်လှည့် ထားတဲ့ ကလေးက ကျောင်း လာပြီးတော့၊ ပုံဖက်လှည့်ထားတဲ့ ကလေးက ကျောင်းမလာ

ဘူးပေါ့၊ ကျောင်းဆင်းခါနီး ကျရင်တော့ ကတ်ကလေးတွေ တစ် ဖက် ပြန်လှည့်ထားပေါ့နော်၊ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်တော့ ကလေးတွေ နဲ့ အတူ လုပ်ပေးရမယ်၊ နောက်ကျရင်တော့ ဘယ်သူ့ကျောင်းလာသလဲ၊ မလာဘူး ဆိုတာ ကလေးတွေကတောင် ပြောပြလိမ့်မယ်"

"မသဇင် တော်လိုက်တာနော်၊ မိချောဆို ဘာမှ မသိဘူးကော၊ ပုံတွေ တော့ မိချော ဆွဲပေးမယ်နော်"

"အစ်မတို့ လည်း သင်တန်းတွေ တက်ထားလို့ ပါ၊ ဆရာမချောရယ်၊ ရော့ ဒီကတ်ထူလေးတွေကို ရေခဲမုန့်ပုံစံကလေးတွေညှပ်၊ ပြီးမှ အပေါ် ကနေ အသီးနဲ့ အကောင်လည်း နှစ်မျိုးပေါင်း ငါးဆယ်လောက် ဆွဲပေး နော်"

မိချောက ငါးကလေးတွေ၊ ကြောင်ကလေးတွေ၊ အသီးကလေးတွေ စသဖြင့် ဆွဲလိုက်တာ တစ်နာရီနီးပါးကြာတော့ ပြီးသွားသည် ။ ဆွဲပြီးသ ည် နှင့် ဖယောင်းရောင်စုံနှင့် အရောင်ခြယ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ လှ တပတကလေးဖြစ် သွားရတော့သည် ။ ပြီးတာနှင့် မသဇင်ကို ပေးလိုက် တော့၏။

"အဲဒါပြောတာ၊ သိပ်တော်တဲ့ ဆရာမလေးရထားလို့ ၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ပဲလို့ "

ကျောင်းမှာ ဖိနပ်စင်တို့ ၊ လွယ်အိတ်စင်တို့ မရှိ။ ဒန်းတွေ၊ စီးလျှော တွေလည်း မတွေ့ရ။ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးတွေမိသဖြင့် မသဇင်ကို မေးကြ ည့်တော့ ဘွဲ့တော်မှာ "ဦးကေလာသ" ဟု သိရ၏။ ဦးပဉ္စင်းပုံစံမှာ အ သားခပ်ညိုညို၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ မပိန်မဝနှင့် ။ အရယ်အပြုံးရယ်လို့ လ ညည်း မတွေ့ရ။ ကျောင်း နောက်ဘက် မြက်ခင်းပြင်မှာ ရှိသော ယုန်က လေးများအား အစာကျွေးနေလေ သည် ။ ယုန်ကလေးများမှာ အဖြူ

ဆွတ်ဆွတ်၊ ငါးပိရောင်၊ အမည်းရောင် စသဖြင့် အရောင်စုံလှသည် ။ ပိန္နဲပင်အောက်မှာ လည်း ကြက်နက်ကလေး လေး ငါးကောင်နှင့် ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင် တွေ့ရ၏။ ကျောင်းနောက်ဘက် အုတ် တံတိုင်း ထောင့်စွန်းမှာ တော့ သစ်သားယုန်လှောင်အိမ်လေးခု။

ဦးပဉ္စင်းက ကွမ်းကိုတော့ အတော်ကြိုက်ပုံရပါသည် ။ ကွမ်းယာဘူးကလေးတွေ့ရသလို သံမဏိကျောက်မဏိ ဆေးဘူးလည်း တွေ့ရသည် ။ သက်တော်ကတော့ မိချောအထင် နှစ်ဆယ့်ငါးလောက် ရှိမယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ကျောင်းနောက် မြက်ခင်းပြင်ဘက်မှာ တော့ ဦးပဉ္စင်းအတွက် အခန်းလေး ပေးထား ပုံရလေသည် ။ အခန်းရှေ့တွင် ဆက်တီခုံတစ်လုံးနှင့် သစ်သားခုံတစ်လုံးရှိပြီး သစ်သားခုံပေါ်တွင် ရေသန့်ဘူးကြီးတစ်ဘူး တင်ထား၏။

"အစ်မ၊ ဒီခုံတန်းရှည်တွေက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ထမင်းစားတဲ့ အချိန်၊ ထမင်းစားခုံပေါ့၊ လက်မှုချိန်မှာ တော့ လက်မှုခုံပေါ့"

မိချော မ... ကြည့်တော့ တော်တော်နှင့် ပါမလာ၊ ဆွဲလိုက်မှ သမံတလင်းနှင့် ပွတ်တိုက်မိပြီး ရွေ့လာသည် ။ မိုးပြာရောင် အောက်ခံဆေး သုတ်ထားပြီး၊ အပေါ်ဘက်ကိုတော့ ပန်းနွယ်ပန်းခက် ပုံလေးတွေ မှုတ်ဆေးနှင့် ပုံဖော် ထားသည့် ခုံလှလှလေးငါးခု။ ခုံတစ်ခုလျှင် တစ်ဖက် ငါးယောက်စီနှင့် ဆယ်ယောက်ခန့်ဆုံ၏။ သင်္ဘောဆေးနံ့ကလေး မွှေးပျံ့နေပုံထောက်တော့ လုပ်ထားတာ ကြာသေးပုံမရ။ မြက်ခင်းနဲ့ နီးသည် မို့လေကောင်းလေသန့်တော့ရ၏။ မနီးမဝေးမှာ တော့ ရေလောင်းအိမ်သာလေးလုံး ရှိ၏။ မြက်ခင်းလေးကတော့ အလှဆုံးပင်။

"ဒီမြက်ခင်းလေးက ဦးပဉ္စင်း မြေနီကွင်းက မြက်တွေ ပေါက်ပြားနဲ့

ပေါက်ယူ လာပြီး သူ့ဘာသာ စိုက်ထားတာ "

"သုဝဏ္ဏ ဘောလုံးကွင်းအတိုင်းပဲ "

"ဟားဟားဟား ရောက်ဖူးတယ်ပေါ့ "

"ဟီး၊ ရောက်ဖူးပါဘူး "

စုပေါင်းခန်းကလည်း ကျယ်ဝန်းပါသည် ။ စုပေါင်းခန်း ပတ်ပတ်လည်မှာ ကလေးတွေအရပ်နှင့် သိပ်မကွာသည့် အထပ်သား ဗီရိုပုကလေးတွေ ရှစ်လုံးခန့် ချထားသည် ။ ဗီရိုတစ်ခုလျှင် အကန့်သုံးကန့်ပါသည် ။ အထဲမှာ ပုံဖော်ချိတ်ဆက် ကစားစရာလေးတွေ၊ သစ်သားတုံးလေးတွေ နေရာချရ၏။ မြန်မာအက္ခရာ၊ အင်္ဂလိပ် အက္ခရာလေးတွေကို ကလေးမျက်စိနှင့် တစ်တန်းတည်း ကျနိုင်သည့် နေရာတွင် ကပ်ရ၏။ ခဏနေတော့ ဦးပဉ္စင်းနှင့် ကျောင်းသားကြီး တစ်ယောက်ရောက် လာပြီး အညိုရောင် ဖယောင်းပုဆိုးတွေ ခင်းပေးသွားသည် ။

"ဒါက ကလေးတွေအတွက် လက်ဆေးကန်၊ ကလေးငါးယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ဆေးလို့ ရအောင် ဦးပဉ္စင်းကိုယ်တိုင် လုပ်ထားပေးတာ၊ ဒီ မှာ ဒီရေပိုက်ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ၊ ဒီပိုက်လေးငါးခုကနေ ရေထွက်လာမှာ "

အဆင်ပြေလှပါ၏။ လက်ဆေးကန်နားတွင် ပဝါစင်လေးတစ်ခုလည်း ရှိပြီး ရောင်စုံပဝါလေးများ ချိတ်ဆွဲထားပါ၏။ အိပ်ခန်းဆောင်မှာတော့ သစ်သား ကွပ်ပျစ်အကြီးကြီး နှစ်ခုခင်းထားပြီး၊ အလယ်တွင် တစ်ပေခွဲခန့် လျှောက်လမ်း လေးရှိ၏။ အိပ်ခန်းဆောင်နံရံမှာ လည်း မြန်မာအက္ခရာ၊ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ၊ တိရစ္ဆာန်ပုံလေးတွေ၊ ပန်းကလေးတွေကပ်ရ၊ ချိတ်ရ၏။ ပြတင်းပေါက်ရှစ် ပေါက်နှင့် တံခါးမကြီးတစ်ပေါက်ပါသည် မို့ လင်းလင်းကျင်းကျင်း ရှိလှပါသည် ။ သစ်သားကွပ်ပျစ်လေး

က လျှောက်လမ်းကလေးကလွဲ၍ အပြည့်ဆိုတော့ ကျယ် ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိလှ၏။

ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျောင်းရှေ့ ငေးကြည့်လျှင် ကျွန်းတောကြီးကို တွေ့ရပြီး ကျောင်းနောက်ဘက်ကို ကြည့်လျှင် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း၊ ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရား၊ တောင်တန်းတွေ၊ မြူခိုးတွေ၊ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တွေ၊ ပန်းကလေးတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေ၊ သစ်ပင်စိမ်းအုပ် အုပ်ကလေးတွေ၊ ယုန်ကလေးတွေ၊ အိုး.. ပြောရရင်ကုန်မည် မထင်။ ဘယ်လောက်များ အေးချမ်းလိုက်ပါသလဲ။ မိချော အိမ်ကလေးသာ ဖြစ်လိုက် စမ်းပါတော့ကွယ်။

အိပ်ခန်းဆောင်နှင့် စုပေါင်းခန်းကြားမှာ တော့ ဆရာမများ နားနေခန်း ရှိလေသည် ။ သစ်သား စားပွဲတစ်လုံး၊ ပန်းအိုးတစ်လုံးနှင့် ဗီရိုကြီးတစ်လုံး ရှိလေသည် ။ မီးဖိုဆောင်လေးကတော့ အဆောင်သီးသန့်ကလေး ထုတ်ထား သည် ။ မီးသွေးမီးဖိုကို ကြွေပြားနှင့် သေချာလုပ်ထား၏။ ပြတင်းပေါက်နှစ် ပေါက်နှင့် တံခါးမကြီးတစ်ပေါက်ပါသည် ။ မဲဇေလီပင် အကြီးကြီးရဲ့ အောက်မှာ ရှိတာမို့ အရိပ်ရလှသည် ။ ညနေဆိုလျှင်တော့ နေထိုးမှာ မလွဲ။ မီးဖိုဆောင်ကနေ ကြည့်လျှင် အောက်ဘက်ကို လှမ်း မြင်နေရပြီး၊ ကလေးတွေ ကျောင်းလာရင် လည်း ဟင်းချက်ရင်းနဲ့ ကြည့်လို့ ရသည် မို့ အဆင်ပြေလှသည် ။ မီးဖိုဆောင်ကို လည်း အဝါဖျော့ကလေး သုတ်ထားပါ၏။

မိချောအရပ်လောက်ရှိသည့် သစ်သားဗီရိုခပ်ဟောင်းဟောင်းတစ်လုံး လည်း ရှိသည် ။ မီးဖိုဆောင်လေး ပတ်ပတ်လည်မှာ တော့ ဗိုလ်ကတော် မျက်ခုံး ပင်လေးတွေ စီရရီစိုက်ထားသည် ။ မိချောကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ဦးပွင်းက အပင် ဖြတ်ကတ်ကြေးနှင့် ပုံပေါ်အောင်ညှပ်သွားလေသည် ။ ခဏနေတော့ ဦးလေးကြီး တစ်ယောက်နှင့် အတူ မြက်တွေ

ရိတ်ကြပြန်၏။ ဦးပဉ္စင်းက အလုပ်တော့ တော်တော်လုပ်သည် ။
ဦးပဉ္စင်းသင်္ကန်းဆိုတာ မြေကြီးခြောက်ရောင် ပေါက်နေ၏။ ကျောင်း
နောက် အုတ်တံတိုင်း အပြင်ဘက်တွင် လည်း အမှိုက်ကျင်းတူးပြန်၏။

မိချောတို့ သုံးယောက် တံမြက်စည်းလှည်း၊ ကြမ်းတိုက်လုပ်စရာရှိ
တာ အကုန်လုပ် အပြီးမှာ တော့ ခြောက်နာရီထိုးသွားပြီဖြစ်လေသည် ။
ဦးပဉ္စင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည် ။ မိချောအလုပ်ရတော့
တစ်မိသားစုလုံး ဝမ်းသာ နေကြသည် ။ ကျူရှင်ချိန်ကိုတော့ ညနေပိုင်းပဲ
ပြောင်းဖြစ်တော့သည် ။ ခါတိုင်းလို တစ်ရက်သုံးခါ မသင်နိုင်တော့။ မန
က်ဖြန်ဆို ကျောင်းတွေလည်း ဖွင့်ပြီကိုး။
